

JANA
MORAVCOVÁ

Pomsta rozhněvaných šlechticů

„**p**otřebuju se s tebou poradit,“ řekl Matoušovi nad sklenicí piva někdejší spolužák Rostislav Hazula, kterému se už pár let v okolí neříkalo jinak než Kastelán.

Takové sdělení bylo neobvyklé. V malých obcích nabývají malé rivality obřích rozměrů, a v obci Kohoutice byli tihle dva muži tak trochu dvěma kohouty na jednom smetišti.

Utkávali se pravidelně na stránkách místního tisku. Tohle označení zní možná poněkud nadneseně, šlo prostě o měsíční dvojlist, udržovaný při životě nezištnou spoluprací několika nadšenců. Díky těmhle lokálním patriotům se obyvatelům Kohoutic dostávalo pravidelných informací o tom, co se v obci dělo, děje a pravděpodobně i dít bude.

Hlavní slovo měl pochopitelně starosta ve své vstupní půlstránce – a v dalším textu se kromě důležitých zpráv o životě obce dělili o popularitu dva autoři: policista, který už před pár lety odešel do důchodu, a Kastelán, který sice ještě opravdovým kastelánem nebyl, ale říkalo se mu tak.

Tím policistou byl Matouš Bezzemek – a kupodivu se na stará kolena vůbec nezabýval kriminalitou. Uchvátila ho parapsychologie – a on tvrdil, že na tom není nic tak výjimečného, protože může uvést příklady mnohých mužů, kteří se po odchodu do důchodu věnovali právě mimosmyslovému vnímání. Mezi svými vzory měl dokonce i jednoho z bývalých ministrů. Matouš sledoval patřičnou literaturu a pro Kohoutice každý měsíc vybíral nejzajímavější současné případy snad z celého světa.

Kastelán se celým světem nezabýval. Na srdci mu ležela jen místní usedlost, které se říkalo Kohoutí hrádek. Tedy... původně se jí tak neříkalo, protože to fakticky ani žádný hrádek nebyl. Spíš rozlehlejší statek s jakousi věžičkou. V dlouhém stavení bývaly sýpky zemědělského družstva, v budovách, které s ním do pravého úhlu tvořily základ dvora, sídlilo během několika desetiletí všechno možné. V jedné době tu dokonce bývala Lidová škola umění a nad hejnem slepic, které si tu družstvo pěstovalo, se nesly zmučené tóny školy Bayerovy, Ševčíkovy i Malátovy. K prudké změně došlo, když se objevil restituent usedlosti. Jmenoval se Kohout...

Nostalgicky se procházel „zdevastovaným nádvořím“ – jak on sám dvoru říkal a smutně kýval, když se mu doneslo, že se dvoru říka-

lo Kohouták. Odmítal brát na vědomí, že to bylo kvůli věčnému kokrhání, které odsud zaznívalo do celého okolí. Jméno Kohout se přece nemohlo vázat jen na nějaké kokrhání! On měl jasno:

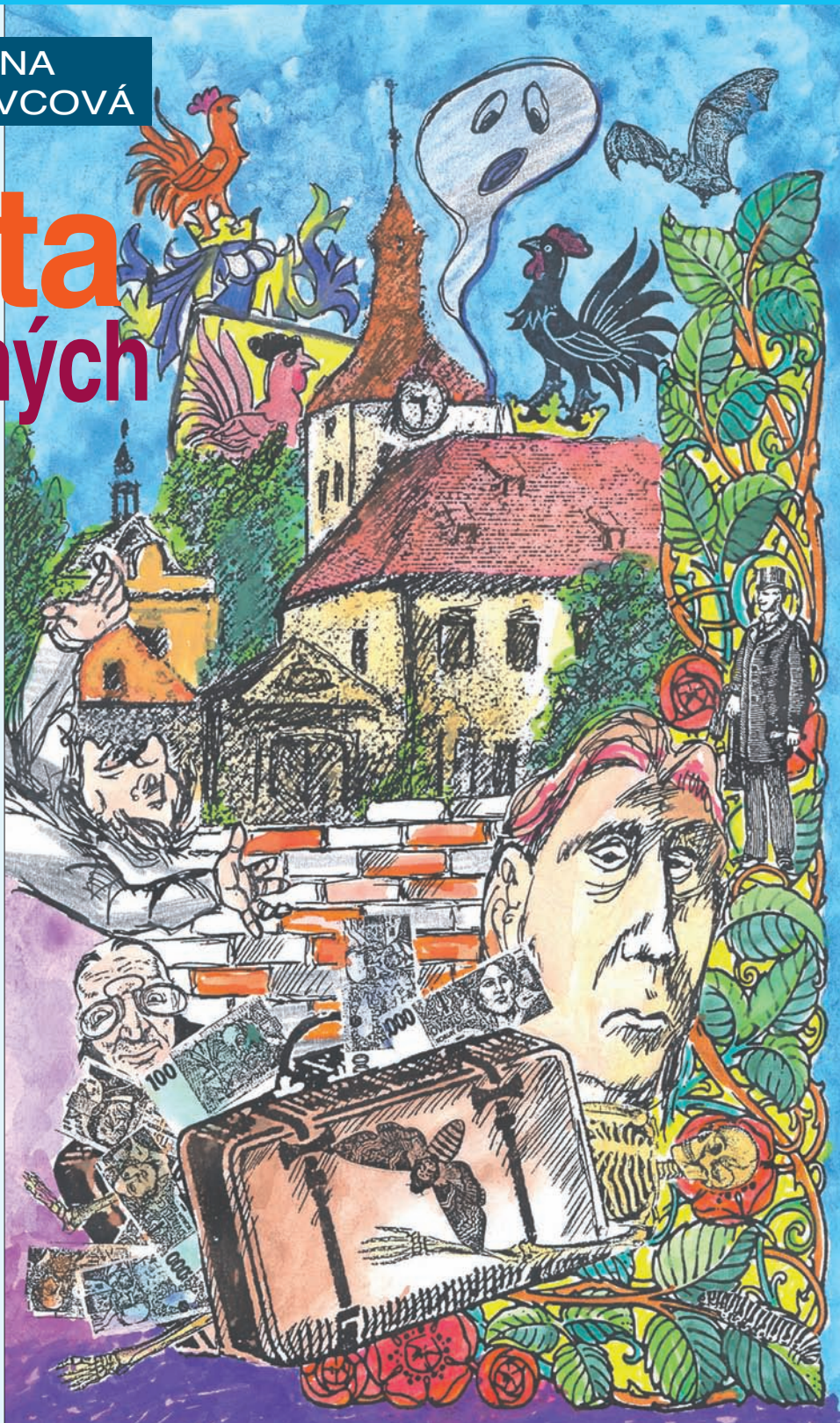
Obec se jmenovala Kohoutice, usedlost v ní teď patří jemu. Takže jeho povinností je vypátrat něco slavného z dějin: Kdy vznikla obec, kdy tahle usedlost, jde snad o pouhou shodu jmen, nebylo tohle nakonec kdysi šlechtické sídlo, na které se prostě v běhu staletí zapomnělo? Něký hrádek... kupříkladu? Kde se protkávají nitky rodu Kohoutů a eventuálního Kohoutího hrádku?

Musel najít někoho, kdo mu to vypátrá. Někoho zainteresovaného. Někoho, kdo *chce*

něco vypátrat... A tak se po různém sondování dostal až k místnímu bývalému učiteli Rostislavu Hazulovi. Ten byl znám tím, že kdejaký kámen z okolí Kohoutic dokáže povýšit na možnou, třeba i závažnou historickou památku.

Pak už jen zbývalo bývalému učiteli vysvětlit záměr: Usedlost se zrenovuje, název Kohoutí hrádek se dá dobře využít... Mělo by se objevit pár příběhů z historie, těch co se prostě „mezi lidmi tradují“... A až nastane ta pravá chvíle, „budete mi dělat kastelána“.

A od té doby začaly v „místním tisku“ vycházet kromě Matoušových „Zajímavostí ze světové parapsychologie“ i „Pověsti a báje

o Kohoutím hrádku“. Podepisoval je Kastelán s velkým K. Kdo je oním Kastelánem, bylo okamžitě všem jasné.

Starosta Kohoutic uvážil, že nebude špatné, když obec bude mít svou turistickou atrakci, a že je to jen a jen majitelův problém, když chce do rodinné památky vrážet peníze. A ve chvíli, kdy se starosta ještě ke všemu dověděl, že součástí objektu Kohoutího hrádku bude majitelovo soukromé muzeum, začínal být nepokrytě nadšeným stoupencem obnovitele dávných tradic... Tedy: stoupencem pana Kohouta a Kohoutího hrádku.

A Kastelán se činil.

Ostatně – pod titulek „Pověsti a báje“ se může vejít všechno. Nejde přece o nějaké historicky doložené informace! A tak se čtenáři dovídali, co se mezi obyvateli „traduje“: Že základy Kohoutímu hrádku byly položeny už před mnoha sty lety, ale že budovy samy byly třikrát vypáleny a věž napůl zbořena, že na tomto místě měla své sídlo polozapomenutá větev jistého jihočeského šlechtického rodu a poté tu našel své útočiště jeden z levobočků Habsburků... a všichni pak odtud byli brutálně vyštvaní účastníky rolnického povstání... To všechno se ovšem čtenářům dostávalo do rukou v milé úpravě „lidových vyprávěnek“.

Matouš teď tedy právem užasl: Suverénní autor „vyprávěnek“, čtenářsky vyhledávaný Kastelán, se najednou potřebuje o něčem poradit!

„Předpokládám, že ty svý žvásty o Kohoutím hrádku vydáš knižně“, řekl mu bez okolků hned na úvod.

„Ty to svoje para... třeba taky,“ podotkl smířlivě Kastelán. Bylo jasné, že se nechce hádat.

„Nemám sponzora jako někdo.“

„Já teď mám především starosti: Včera mi na hrádku spadnul z lešení chlap. Ohazoval strop. A usnul.“

„Ale!? Stalo se mu něco?“

„Jestli myslíš, co se mu stalo tím, že spadnul, tak se akorát pomlátil. Přijela pro něj sanitka, odvezli ho, zrentgenovali a řekli, že při tom pádu nejspíš reagoval jako šikovná kočka...“

„Takže žádné malér?“

„Ale jo. Malér – jenže pro mě... Jde o to, co se stalo, než ten chlápek, Šabrda, spadnul.“

„Ty sis ho na tu práci vzal soukromě?“

„Ne, to obstarává firma Kropáček...“

„Ten tu snad obstarává všechno. Všecko, a už to trvá asi tak sto let. V různých podnicích. Taky tam na tom vašem Kohoutáku kdysi dělal pro družstvo. Stavební úpravy... Něco jsme tam zrovna vyšetřovali. Šabrda je jeho zaměstnanec?“

„Jo, ale Kropáček taky sám maká, nemysli si, že jen přiděluje práci.“

„Já ho znám. Maká, ale... Byl při tom maléru?“

„Ne tak úplně. Vyměřoval něco pod okny.“

„A ten Šabrda... Nebyl strážlivý nebo co?“

„O alkohol nešlo,“ zavrtěl hlavou Kastelán a pak nečekaně prohodil: „Tuhle se mi ozval člověk, co studuje různý odnože Habsburků.“

Matouš se na něj udiveně podíval:

„Co s tím pomláceným ospalcem mají společného Habsburkové?“

„Ten historik, co Habsburky studuje – a zajímají ho hlavně různý utajený levobočkové, protože jinak se už prý dávno všechno prostudovalo – někde ve spisech narazil na jméno Kohoutice. Že tam na nějaký tvrzi nebo

něčem podobným vyrůstal odložený synek dcery...“

„...dcery taky nějakýho levobočka, kterej byl vlastně bratranec někoho slavnýho, že jo?“ přerušil ho Matouš. „A Kohoutice jsou asi naše Kohoutice, že jo? Kolik obcí tohohle jména v naší zemi existuje – to sis ověřil? A kolik hrádků nebo věží... to taky nevíš? Tak proč – a kvůli čemu se se mnou teď chceš radit?“

„Mám strach... Jestli já náhodou nejsem pro tebe... vhodnej objekt,“ šeptl Kastelán. „Jestli nepatřím mezi para... *parajevy*! Protože já si to s těmi Habsburky vymyslel! A najednou se ozval nějaký badatel, že jako jo, že něco takovýho bylo!“

„Tak moment! Oč ti jde?“ užasl Matouš. „Musím tě upozornit, že já nejsem odborník na to, abych odlišoval *parajevy* od nějakých *neparajevů*. Já jenom shromažďuju informace – a ty, co se mi zdají nejzajímavější, dávám dál. Konkrétně do našeho místního tisku. Lidi to rádi čtou.“

„Ty moje Pověsti a báje taky rádi čtou,“ ohradil se Kastelán. „Viděl jsi můj poslední článek?“

„Letmo.“ Samozřejmě že ho Matouš viděl a četl! Před čtrnácti dny. Jmenovalo se to nějak jako *Pomsta našťvaných šlechticů*.

„Jmenovalo se to *Pomsta rozhněvaných šlechticů*,“ řekl Kastelán. „A tuhle za mnou přišel Šabrda, to je ten, co včera spadnul z lešení. Jestli bych mu nemohl říct něco o jeho rodokmenu.“

„Jak že se jmenuje?“ optal se komisně Matouš, protože věděl, že v té Kastelánově vyprávěnce šlo o to, že potomci těch, kteří se kdysi při rebelii podíleli na potupení majitelů Kohoutího hrádku, dodnes můžou na vlastní kůži pocítit dopad pomsty rozhněvaných šlechticů. Hrádek byl tehdy povstalci snadno obsazen proto, že stráž z nepochopitelných důvodů usnula, a byla tedy snadno překonána. A teď prý se „traduje“, že když na Kohoutí hrádek přijde někdo z potomků oněch rebelů, postihne ho něco jako spavá nemoc. Za trest, aby věděl, co to je být v roli Šípkové Růžky. Ponaucení z téhle příhody bylo ovšem v Kastelánově podání spíš romanticky pohádkové. Rozhodně ne strašidelné.

„Jmenuje se Tonda Šabrda – a je to vlastně mladej kluk, před pár lety se sem přistěhoval. Probírali prý s šéfem – tedy s Kropáčkem – ten můj článek a Kropáček ho upozornil, že Šabrda může znamenat, že člověk pochází z Brd, a pokud je Kropáčkovi známo, hodně venkovskéj rebelů tenkrát z Brd pocházelo. A šlechtici z hrádku se teď potomkům těch rebelů mstí...“

„To jsi taky psal ty v těch svejch pověstech a bájích?“

„O tý pomstě... Nějaká zmínka tam byla i o těch povstalcích z Brd... A co je na tom špatnýho? Prosím tě – před pár stoletími... A netvrdím to! Píšu: Traduje se. To svý vyprávění si stejně dávám schválit od pana Kohouta. On má perfektní plán: Objekt se zrenovuje, já jako kastelán budu provádět turisty a budu rozdávat... nebo možná prodávat... knížku o historii Kohoutího hrádku. A hlavně tu bude to muzeum! To je pana Kohouta životní sen: mít svý soukromý muzeum.“

„Čeho, prosím tě?“

„Pan Kohout totiž sbírá hrnčíky a talířky s namalovaným obrázkem kohouta! To ti je krása, když to tak vidíš vedle sebe,“ prohodil Kastelán nadšeně. „A co je na tom špatnýho,

že si potomek rodu něco podobnýho usmyslí? Že bude šířit slávu rodu... Že udělá soukromý muzeum s hrnčíkama a talířkama s motivem kohouta, když on je sám taky Kohout?“

„Zrenovuje šlechtický sídlo, který nikdy šlechtickým sídlem nebylo, vydá knížku vymyšlených pověstí a bájí... Asi má dost peněz, co? Mezi jiným i na to, aby si platil budoucího kastelána, který si dokáže leccos vymyslet.“

„Jenže já mám strach.“

„Proč, když ti každý tvý vyprávění pan Kohout schválil?“

„Každý ne, ale v novinách jsem vytisknul jen to schválený.“

„Ono se mu taky něco nelíbilo?“

„Například strašení. Neprošla mi Bílá paní. A taky ne pohřebiště upírů. Upíři lidi děsej. Někdy i teď! Upíry pan Kohout nechce. Tak jsem je nevytisknul. Strach mám ale z toho, že to, co se vytisklo, to se potom začalo naplňovat! To je ovšem strašný!“

„Například?“

„Jak jsem říkal – Habsburkové.“

„Tak to je prostě náhoda.“

„A taky jsem napsal, že kdysi dávno při noci svatojanské vzplál na nádvoří oheň, který vzápětí pohltil celý hrádek... A ono tam pak doopravdy hořelo!“

„A každej věděl proč. Pár ožralků si na dvoře udělalo oheň...“

„A co ten Šabrda?“

„Že se zajímá o rodokmen? Myslíš, že Šabrda opravdu četl nějaký tvůj článek?“ Matoušovi se mihl před očima vyzábělý, bohužel nepřilíší inteligentní obličej mladého Šabrdu. „On čte noviny? Nebo to slyšel od Kropáčka? Šabrda tě přece nemůže rozházet,“ pronesl důrazně Matouš, „protože ti pan Kohout – jak předpokládám – tu pitominu o pomstě šlechticů schválil.“

„Jenomže se to začíná naplňovat!“ zvedl Kastelán varovně ukazovák. „On se prý nakonec Kropáček rozpomenul, že za jeho dětství se u nich doma o nějakých Šabrdových mluvilo, třebaže tu nebydleli – a že to byli rebelové. A tak mladýmu Šabrdovi řekl, ať s ním to betonování na hrádku radši nedokončuje. Původně totiž dělali fasádu, ale dodatečně se dověděl, že se budou dělat i nějaký vnitřní úpravy v levém křídle, co z něj bude muzeum. A tak Šabrdovi řekl, že to radši zmákně sám. Venku, to že bylo něco jinýho, ale uvnitř, to by mohlo ty šlechtice našťvat.“

„Fakt?“ zasmál se Matouš.

„Jenže Šabrda si nedal říct – a potom opravdu na lešení usnul.“

„Podívej se, mě na nějaký tajemný významy jmen nikdo nenachytá,“ řekl Matouš. „Moje příjmení, jak víš, je Bezzemek. Stačí? A tomu Šabrdovi se divím. Já bych u Kropáčka dělat nechtěl. Podle mě to vždycky byl křivák! A rváč. Vzpomněl si na tu spoustu móóóó divnejch příhod...“

„Jenže o práci na hrádku měl velkej zájem. A to se panu Kohoutovi líbilo. On má rád lidi, který pracují se zaujetím,“ zdůraznil Kastelán. „A Kropáčka zajímalo, co všechno se bude upravovat!“

„A proč doopravdy Šabrdu k těm vnitřním úpravám nechtěl?“

„Mně říkal, že Šabrda je sice čipera, ale zbrklej. Venku je to snesitelný, ale v interiéru ne. Přede mnou o tý pomstě šlechticů nemluvil. Třeba se zínýroval, když šlo o můj článek.“

„On kdysi dělal s takovým kumpánem –

s Peňázem. To byla dvojka! Makali, to jo, ale zřejmě taky kradli – i když šikovně a nic se jim nedalo přišít. Tenkrát tu byl průšvih s kasou zemědělského družstva. Někdo ji vybral, zrovna když v ní byly připravené výplaty. Kropáček s Peňázem byli pochopitelně první podezřelí, ale nic se nakonec nevyšetřilo. Kropáček z toho vyvázl, měl alibi a Peňáz to vyřešil tak, že vzal roha. Pravděpodobně i s těma prachama. Měli jsme po tom neúspěšným vyšetřování z ostudy kabát,“ pronesl chmurně Matouš, „to se holt někdy stane. Po Peňázovi se vyhlásilo pátrání, ale že by ho někdy někdo lapnul, to jsem tedy neslyšel. Kropáček se sice tvářil uraženě – že byl podezírán... ale neremcal a makal, jako by se nic nestalo. Takže máš pravdu: Makat uměl vždycky, to jo.“

„Lidi kradou furt,“ kývl Kastelán. „Tuhle jsme v pravým křídle budov větrali – a hned se odtamtud ztratil jedinej velký pozlacený rám, kterej tam visel od nepaměti. Obrazy v něm se střídaly, ale rám tam pořád zůstal.“

„A nebyl tam někde poblíž Kropáček?“ zasmál se Matouš.

„Ale ne,“ mávl rukou Kastelán, „nebyl. Z tebe prostě mluví bejvalej polda! Já vím, ty ho nemáš rád. Vždycky byl prudas a často v něčem namočený – a vždycky se vám... teda policii... nějak vysmeknul. Tak na to teď zapomeň, protože v tomhle případě – se Šabrdou – spíš jde o mě, ne o Kropáčka. Já se totiž opravdu bojím, že mám nějakou zhoubnou schopnost!“

„Tak já se nad tím zamyslím...“ kývl Matouš. „Podívám se do patřičný literatury a třeba tam nějaký příklady k tvému případu najdu. A toho Šabrdy pro jistotu zatím na hrádek nepouštějte!“

„On tam ani nebude chtít!“ ujistil ho Kastelán. „Zatím ho mají v nemocnici na pozorování, něco se jim na něm asi nezdá...“

„Ty jsi tu pomstu naštvanejch šlechticů asi moc přesně nediagnostikoval, víd?“ optal se ještě přátelsky při rozchodu Matouš. „Takže se holt doktoři nemají čeho chytit a tápou,“ dodal jedovatě.

„Copak vás sem přivádí, pane...“ zarazil se Kropáček, protože moc dobře věděl, že Matouš Bezzemek už je v penzi, a tudíž se nehodí připojovat k jeho jménu nějakou šarží.

„Hezký to tady bude, hezký,“ usmíval se Matouš, který svůj slib, daný dávnému spolužákovi, splnil. Všechno si opravdu pořádně promyslel. „V týhle budově bude to slibovaný muzeum, ne? Ten strop už dneska končíte? A budete něco dělat s podlahou? Tady kdysi býval sklad, ne? Koukám, že se ten beton už i někde drolí,“ rozhlížel se Matouš po zašpiněné podlaze, na které se povalovaly odštěpky dřeva, trubky a pytle s cementem.

„Jo, podlaha se musí taky opravit,“ supěl Kropáček, když slézal z lešení.

„To bude zase vystaráno aspoň na půl století, že jo? Tím myslím, že se tu žádný stavební úpravy dlouho nebudou muset dělat. A copak tu vyváděl ten Šabrda, že je v nemocnici?“

„To už se to k vám doneslo?“ zašklebil se Kropáček. „Jo... pardon, já jsem zapomněl, že máte z bývalého zaměstnání trenínk. Tak pro doplnění vašich informací: Spadnul z lešení a trochu se pomlátil. Ale pozor: Já u toho nebyl!“

„No jo, někdo to vlastně říkal. Že snad na lešení usnul! Že by šlo o tu spavou nemoc, co

o ní tuhle psal Kastelán?“ usmál se Matouš.

„Copak já vím? Vy jste odborník na tajemné věci, ne?“ Drzost z něj teď přímo čísla. Postavil se vedle míchačky a zkusmo zmáčkl knoflík. Slibně to zavrčelo.

„Abyste nedělal zbytečnou práci,“ poznamenal Matouš. „Bude se tu něco zkoumat.“

„To by mi snad někdo řekl, ne?“ zpozorněl Kropáček a Matouš pokrčil rameny:

„Co když tu něco doopravdy nějakou spavost způsobuje?“ pokračoval nevzrušeně. „A možná nejde jen o spavost. Je to útok na psychiku – a to se může projevit i hůř.“

„Pomsta nějakých šlechticů? No... taky měl třeba Šabrda vypito!“ Kropáček se teď zjevně snažil o přátelštější tón. Zmínka o nějakém „zkoumání“ ho navnadila k pokračování v hovoru.

„Neměl vypito. Dokonce – a to je zvláštní, nenapil se ničeho od samého rána... A stalo se mu to asi tak v jedenáct!“

„To říká on? Že nic nepil? Pořád s sebou tahal nějakou petlahev – a co já vím, co v ní měl?“

„To se dneska lékařsky snadno dá ověřit, kdy člověk naposledy pil,“ podotkl Matouš a ani přitom nemrkl. „Udělájí člověku sondu – a hned vědí na čem jsou. Takže to vypadá fakt skoro na nějakou tu pomstu šlechticů – kdyby tomu tedy člověk věřil. To ale abych taky měl strach sem chodit, když se jmenuju Bezzemek, ne? Mí předkové klidně mohli řídit v rebeliích. Ostatně – vaši taky. Kropáček, Kropáč, to nezní zrovna šlechticky. Víte, že mimo jiné byl kropáč taky husitská zbraň? Víc by vám ale o vašem jménu řekl Kastelán... Ostatně Šabrda taky kvůli tomu za ním přišel...“

Bylo jasné, že poznámka o tom, že se potlučený spáček ničeho od rána nenapil, vrátila Kropáčkovi hlavou.

„Víte, co si teď myslím?“ prohodil a drze se podíval Matoušovi přímo do očí. „Třeba taky umíte číst myšlenky, když do našich novin píšete o takovejch divnejch lidech, který to vedou.“

Teď se pokouší hrát vabank, uvědomil si Matouš. Ten věří na přenášení myšlenek asi tak stejně jako na pomstu šlechticů.

„Ale dejte pokoj! Jsou takoví lidi,“ pronesl klidně. „A vy si teď nic moc pěkného nemyslíte...“

„Jakto? Myslím na to zkoumání, který tu má probíhat – jak jste říkal. Proč by ta opravená podlaha byla jako... zbytečná práce? To do ní budou vrtat, nebo co?“ Teď už byl trochu nervózní.

„Někde tu je dávný pohřebiště upírů,“ prohodil spiklenecky Matouš.

Kropáček ztuhl. Pak ze sebe vypravil:

„Dneska mám začít betonovat! Co je to všechno za pitomost?“

„No, je to trochu neobvyklý příval informací,“ souhlasil Matouš. „Bylo by lepší, kdyby to pitomosti byly – i pomsta šlechticů, i nějaká ta zahrabaná mrtvola. Ale nebudeme všet hlavu! Podle pověsti – a to ani v tom Kastelánově vyprávění nebylo – odnese tu pomstu hlavně ten, kdo má v řadách šlechticů osobně zaujatého nepřítel. A jestli si to měl odskákat Šabrda, je podle počtu pravděpodobnosti málo věrohodný, že přijde hned teď řada na nás dva,“ zasmál se. „Jo – jen tak mimochodem, víte, že jste svého času s jedním potomkem šlechticů dělal? Vzpomínáte si na toho Peňáze, co vzal roha... pravděpodobně i s prachama a nikdy jsme ho nechytli? Peňáz... Nenapovídá vám to něco? Kdo byl kdysi při penězích? Šlechtici! A já, když

jsme po něm vyhlásili pátrání, jsem dostal do ruky jeho rodokmen...“

„Nemám čas na flákání,“ zavrčel najednou Kropáček a zajel lopatou do pytle s cementem. Drzost ho opustila. Měl teď dostatečně zamotanou hlavu.

„Uvědomuješ si, že naplní tvé práce je vlastně podvod?“ zeptal se o něco později Matouš Kastelána.

„Že já se na tebe vůbec obracel! Pan Kohout tady chce šířit kulturu a osvětu... Kdyby tu postavil hernu nebo hanbinec, tak by ti nevadil?“

„Mně pan Kohout nevádí ani takhle... Ať si vráží peníze do svého soukromého muzea, já mu to dokonce chválím! A ty si nelam hlavu tím, jestli jsi nějaký *parajev*! Nejsi. Šabrda usnul docela normálně proto, že mu někdo do petlahevy přidal něco na uspávání.“

„Tobě to tak v nemocnici řekli?“

„To víš, že mně ne! A taky neumím číst myšlenky, třebaže mě zajímá parapsychologie. Mám zkrátka ještě pár kamarádů na správných místech...“

„Kdo mu to ale mohl přimíchat?“

„Asi ten, kdo ho nechtěl mít při vnitřních úpravách budovy, ne? A kdo ho taky navedl na možnost tajemné pomsty, o které jsi tak krásně psal. Řekněme, že ho chtěl jenom postrašit.“

„Takže to sem někdo přijede vyšetřovat... Ale proč by to Kropáček dělal?“

„Asi ze stejného důvodu, z kterého teď pilně betonuje. Necháme ho, aby kus dodělal. Aby hoši měli jasno, kde se i oni mají dát do díla.“

„Hoši možná budou mít jasno, ale já nemám.“

„To všechno přijde samo. Jen si teď pamatuj, že o nějakým prášku na spaní nic nevíš, o pohřebišti upírů taky ne – protože to bys našel pana majitele – pověsti a báje jsou stejně jenom právě pověsti a báje... Ale ten ztracený zlatej rám je fakt! Říkal jsi, že ho někdo ukradl!“

„Ale já už vím, kde je! Majitel ho schoval na půdu!“

„To ti řekl?“

„Ne, ale já ho tam našel. A není zlatej, je zlacenej!“

„Je zlatej! A ty nevíš, kde je! Pak se taky ještě podivíš, jak je Kropáček pracovitej! Že tak rychle začal betonovat. Na to nemusíš umět číst myšlenky, abych tě předem potěšil, že to, co tam najdou, nejspíš nebude mrtvola dávnou pohřbeného upíra.“

K bráně se blížilo policejní auto.

Otevřít znovu starý případ se zkrátka musí umět, pochválil se v duchu Matouš a poněkud tím zmírnil palčivost ostudy z nevyřešeného případu vykradené kasy. Peňáz že vzal roha? Kropáček měl na dobu krádeže sice alibi, ale podezření oh tak urazilo. Že makal dál na stavbě, až se z něj kouřilo... Moc chytře jsme si tedy nevedli, uznal v duchu hořce bývalý policista Matouš – a nahlas řekl:

„Tak je jdi přivítat! A neboj se, jsi fakt normální! Žádnej *parajev*. A do těch svých vyprávěnek si rozhodně připojíš senzaci. Rozšíření báje o pomstě naštvanejch šlechticů. Ty totiž příjmení *Peňáz* budeš umět vysvětlit určitě líp než já... Mám takový tušení, že tahle pomsta Peňázovi vyjde.“

A byl by teď docela rád, kdyby tuhle svou myšlenku uměl škodolibě přenést na dálku. K pilně betonujícímu Kropáčkovi...

Ilustrace Kristina POKORNÁ